

Nans, paisatges i la parròquia itinerant

Dij, 15/04/2010 per Eloi Aran Sala
[Betel. Arquitectura, Art i Religió](#)

Coneixeu el nan viatger de la pel·lícula "Amélie"? Us el recordo breument. La protagonista de la pel·lícula, per tal de desinstal·lar al seu pare i motivar-lo a sortir de casa, segresta el nan del seu jardí i el passa a una amiga que treballa de hostessa de vol per tal que vagi fotografiant el nan als indrets més insospitats i enviï les fotografies al seu pare. (podeu refrescar la memòria al [minut nº 5 d'aquest video](#)).

Aquest nan itinerant és una recreació post-moderna del que en la tradició cultural catòlica eren les capelles itinerants, unes petites imatges, sovint de la Mare de Déu, que anaven de casa en casa creant lligams de pregària i de comunitat entre la gent que l'acollia. Aquestes capelles itinerants també donaven sentit al mateix terme etimològic de parròquia (del grec par-oikía) que, segons apunta Casiano Floristán al seu llibre "Para comprender la parróquia" (Editorial Verbo Divino), es pot entendre com pará+oikía, cases al costat les unes de les altres o veïnatge, o com poble que peregrina segons la versió grega de la Bíblia. Aquest darrer significat és el que ens interessa. Les capelles itinerants eren "casa-dins-la casa", una petita caseta de fusta habitada per una imatge que re-creava una llar i una comunitat en continu pelegrinatge vers la parusia del Senyor.

La única capella itinerant que he pogut veure va ser la imatge de la Mare de Déu de Bellvitge, que actualment està a la Capella del Santíssim de la parròquia que porta el seu nom, i gran va ser la meva tristor quan, al intentar endur-me la imatge cap a la casa de colònies per tal que la Mare de Déu ens "acompanyés" en la nostra tasca educativa vers els infants del barri, vaig veure que estava f

ixada a la peana. A aquella imatge itinerant li havien segat els peus i allà es va quedar.

Per aquestes raons, valoro molt positivament el projecte "[Itineràncies](#)" que ha promogut el grup de [l'Albergueria](#) de Vic on, al llarg de sis mesos, un grup de 40 persones aniran acollint una obra de l'escultor Francesc Morera a casa seva com si fos una d'aquelles capelletes itinerants. El projecte pretén crear una xarxa social similar a les que ara apareixen a través d'internet i recollir l'esperit de comunitat

que es creava amb les capelletes religioses. El seu escultor indica que “El fet que cadascú tingui la peça a casa seva fa que la peça afecti al paisatge íntim de la persona i el paisatge també afecta a la peça. És com si anés passejant per diferents paisatges i va convertint aquesta peça que és individual en una peça col·lectiva.”

Caldrà estar atents a la valoració d’aquest projecte perquè pot apuntar la reinterpretació d’antigues vies d’acció comunitaria.